

ՄՈՒՐԱՅԱՆԻ ՅԻՉԱՏԱԿԻՆ

Թարմ ուժերդ նուիրեցիր
Հայ գրական վսեմ գործին.
Դու խաւարից լոյս հանեցիր
«Ռուզանը» եւ Մարգարէսունին.
Հաւ օրերդ զոն բերեցիր
Դու կրեստսի բարդ գործերին
Երսուն սարի ծառայեցիր
Ոսկի հորթի անկուօս փորին.
Բայց ի՞նչ տւին քեզ երախտի,
Թէ կրեստդ թէ հայրենիք.—
Մինը ձգեց քեզ ինչպէս լաթ,
Միւսը՝ ծծեց ուղեղդ առաս.
Վերջին օրերդ վճի ծովում
Դու յուսահաս եւ չարաչար
Տանջում էիր հոգիդ սրտում,
Վերջը մեռար անմխիթար.
Շքեղ թաղում եւ պսակներ
Մի քանի էլ փնուն նառեր.
Թողիր որդիդ անխնամ
Ահա հայի տուած ընծան:

Ս. ԵՆԳԻՐԱՐԵԱՆ